

Άδελφοί μου,

"Στῶμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙῳ πάντοτε".

Σήμερα θά προσπαθήσωμεν νά ἀντιληφθοῦμεν ὅσον φυσικά εἶναι δυνατόν, τί εἶναι τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ.

Τὸ πρῶτον χαρακτηριστικόν τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, εἶναι ὅτι εἶναι ἡ Ζωή. Ὅταν λέγωμεν ὅμως Ζωή δέν θά ἀντιληφθοῦμεν τήν Ζωή ὡς φαινόμενο καί τέτοια φαινόμενα τῆς Ζωῆς ἔχομεν μέσα στές ζωσες μορφές μυριάδες, μυριάδες μορφές Ζωῆς. Αὐτά εἶναι φαινόμενα τῆς Ζωῆς.

Ὅταν λέγωμεν Ζωή ἐννοοῦμεν μέσα εἰς τήν Ζωήν τήν Αὐτάρκειαν, καί τήν Παντοδυναμίαν. Τώρα τί ἐννοοῦμεν μέ τήν Παντοδυναμίαν μέσα στήν Αὐτάρκειαν πόυ εἶναι τὰ χαρακτηριστικά τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ.

Πρῶτον. Τὸ ΕΙΝΑΙ, ΕΙΝΑΙ, πέραν ἐννοίας Χρόνου ἢ Χώρου. Καί ὅταν θά προσπαθήσωμεν ν' ἀντιληφθοῦμεν τί εἶναι ὁ Χῶρος, Διάστημα δέν θά μπορήσωμεν, ἀφοῦ ἔνα μικρό σημεῖον, μέσα στόν Χῶρο, Διάστημα πού ὀνομάζεται Γαλαξίας, σάν ἔνα γροσάκι καί σάν τοῦτο μυριάδες μυριάδων μέσα στό Διάστημα, εἶναι τόσον μεγάλο ὡς τὸ φῶς γιά νά φθάσῃ ἀπό τήν μιά ἄκραν στήν ἄλλην ἄκραν, ἀπό τὸ ἔνα Οὐράνιον σῶμα εἰς τὸ ἄλλο χρειάζεται χιλιάδες ἔτη φωτός. Ὡστε τί εἶναι ὁ Χῶρος; Δέν πρέπει οὔτε μποροῦμεν νά διανοηθοῦμεν.

Χῶρος: Εἶναι τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, σάν μία ἔκφρασις τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ.

Χρόνος. Εἶναι τώρα κάτι ἄλλο. Πρῶτον θά δοῦμεν τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ στήν ἔκφρασιν τοῦ σάν Χῶρο. Τώρα ἔχει ὁ Χῶρος τέλος; Τέλος, καί μετά τί μπορεῖ νά εἶναι; Μπορεῖ νά ἔχη τέλος μιά θά ἔλεγα δημιουργία, δηλαδή σ' ἔνα μέρος τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ἢ τοῦ Χώρου νά ἔχωμεν ἔνα σύστημα Πανσμπαντικόν, δηλαδή ἔκφρασιν πληρεστάτην τοῦ Νοητοῦ κόσμου, Νοητικοῦ κόσμου, Ψυχικῶν κόσμων αἰθερικῶν καί ὑλικῶν κόσμων. σέ ποικιλία σέ ἀπόλυτην τάξιν, Γαλαξιακήν, Ἡλιακήν, Πλανητικήν, καί ὅταν λέγω Γαλαξιακήν ἐννοῶ, ἴσως μυριάδες Γαλαξίας. Ἐπομένως, τί Χῶρον πρέπει νά κατέχη αὐτό τὸ σύστημα τῆς ἔκφρασεως. Ἐκφράσεις τί; Ἀσφαλῶς τῆς Ζωῆς, τί ἄλλο; τῆς Ζωῆς, τῆς πραγματικῆς Ζωῆς, ὡραῖα. Ὑπάρχει ὅμως ἔνα μέρος πού πέραν τούτου εἶναι μόνον Διάστημα. Ὡστε ὑπάρχει ἔναν τέλος μιᾶς Δημιουργικῆς Ἐκφράσεως τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ. Μποροῦσαν νά ταξιδεύσουν σέ αἰῶνες ἑτῶν φωτός μέ ἀστραπιασαν ταχύτητα μερικοί, ἀσφαλῶς ποτέ δέν θά ἔφθαναν εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ συστήματος πού τὸ λέγομεν Δημιουργίαν. Ἀλλά ἂν ἔφθαναν θά ἔπρεπε νά ταξιδεύουν πολὺ περισσότερον χρόνον γιά νάφθάσουν σέ κάποιον ἄλλο σύστημα.

Ὅπως ἔχωμεν τὰ Οὐράνια σῶματα, Ἄπειρα ἔχομεν καί Ἄπειρα συστήματα Δημιουργικά, πέραν τούτων; Ὡστε τήν Ἀρχήν καί τὸ τέλος μποροῦμεν νά τήν δοῦμεν νά τήν ἀντιληφθοῦμεν σέ κάτι συγκεκριμένον. Τώρα συγκεκριμένον, εἶναι λανθασμένη ἢ ἔκφρασις μας ἀλλά ἀνθρωπίνως στέκει. Γιά μᾶς τὸ συγκεκριμένον εἶναι τὸ ἀντιληπτόν. Στήν πραγματικότητα εἶναι πολὺ πολὺ συγκεκριμένον τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ καί οἱ μεγάλες Ἀρχές, Νόμοι Λίτιες, μέσον τῶν ὁποίων τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ἔκφράζει τόν Ἐαυτὸν ΤΟΥ μέσα στόν Ἐαυτὸν Του σέ Δημιουργίες, ὄχι μιά Δημιουργία, σέ Δημιουργημένα συστήματα.

Ὡστε ἡ λέξις συγκεκριμένον γιά μᾶς εἶναι τὸ πολὺ πολὺ περιορισμένο μέσα στήν ἐννοίαν τοῦ Χρόνου καί τοῦ Χώρου πού θά μπορούσαμεν νά ποῦμεν ἀπτό, ἀντιληπτὸ καί τίποτε ἄλλο, καί τὸ νομιζόμεν συγκεκριμένον, ἀλλά, ἂν τὸ δοῦμεν τὸ λεγόμενον συγκεκριμένον ἀπό τόν Ψυχικόν κόσμον ἢ τόν Νοητικόν κόσμον θά δοῦμεν ὅτι κάθε ἄλλο εἶναι παρά συγκεκριμένον ἀλλά ἔνα τοποχρονικόν ὄνειρον. Φυσικά δέν θέλω νά σᾶς συγχύσω νά σᾶς ὠθήσω σέ σκέψεις τέτοιες πού νά βρῆτε αὐτὴν τήν μεγάλην ἀλήθειαν ἢ ὁποία ὡστόσο δέν εἶναι ἀντιληπτὴ σέ σᾶς τώρα σ' αὐτόν τὸ στάδιόν σας.

Τώρα, τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, ἐπιστρέφομεν εἰς τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, ΕΙΝΑΙ, πέραν ἐννοίας Χρόνου καί Χώρου. Φύσις ΤΟΥ, Ζωή Αὐτάρκεια, Ζωή Αὐτάρκεια. Σ' ἔνα μάθημα εἴπαμε γιά νά δημιουργηθῇ ἔναν σύμπαν Νοητόν, Νοητικόν, Ψυχικόν, αἰθερικόν, καί ὑλικόν χρειάζεται ἡ Θεία Εὐαρέσκεια. Μέρος τῆς Θείας Αὐταρκειας, ἔκφράζεται, ἔκφρασις πλέον, σάν Θεία Εὐαρέσκεια. Ἡ Θεία αὐτὴ Εὐαρέσκεια μᾶς δημιουργεῖ Σύμπαντα, ὅμως αὐτά τίποτε δέν προσφέρουν εἰς τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ Ζωή - Αὐτάρκεια. Αὐτό, ἀπό τήν πρώτην στιγμήν θά

τό ποῦμεν νά μὴν ὑποπέσωμεν εἰς τὰ σφάλματα Θεοσοφιστικῶν Δοξασιῶν ἢ καί μερικῶν ἄλλων ὄχι Χριστιανικῶν, θρησκευτῶν, πού πιστεύουν ὅτι εἰ κόσμοι ἐδημιουργήθησαν γιά νά τελειωθῇ ὁ ΘΕΟΣ. Νά τελειωθῇ ὁ ΘΕΟΣ; Ἔἵναι ἀτελής ὁ ΘΕΟΣ καί θά τελειωθῇ ὁ ΘΕΟΣ;

Κι' ἄν ὁ ΘΕΟΣ ὁ Πανσὺμπαντικὸς ἔστω, ὄχι τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ ἔχει ἀνάγκη τῆς ἐκφράσεως μέσα στόν ἑαυτὸν του νά τελειωθῇ; πῶς εἶναι ἀτελής λοιπόν, πῶς συμπληρώνεται ὁ κύκλος;

Ἐπομένως αὐτὴ ἡ ἀποφίς εἶναι ἐντελῶς ἀνόητη. Δέν ἔχει ἡ ἔκφρασις τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ σάν ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ καί Ἁγίου Πνεύματος, μόνον τοῦτες τές ἐκφράσεις μποροῦμεν ν' ἀντιληφθοῦμεν. Ἐμεῖς σάν ἄνθρωποι, πού εἶναι τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ ἡ Θεία Εὐαρέσκεια, τίποτε νά προσθέσῃ εἰς τὴν Θεῖαν Δύτάρκειαν.

Τώρα, πῶς δημιουργοῦνται τὰ Σύμπαντα; Χρειαζέται ἡ ἔκφρασις τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ σάν ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ, δέν μιλῶ γιά τὸν ΙΗΣΟΥ τώρα, ἢ σάν ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ τές ποικίλες ἐκφράσεις τοῦ φαινομένου τῆς Ζωῆς, φαινομένου τῆς Ζωῆς, συστήματος Ζωῆς πού ὀνομάζομεν Ἀρχαγγελικές τάξεις;

Ὅχι, τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ, ΕἶΝΑΙ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ καί ἡ πρώτη ΤΟΥ ἔκφρασις, Βούλησις, πού ΕἶΝΑΙ χαρακτηριστικὸν τῆς Ζωῆς, προσέξτε τὴν φράσιν, Βούλησιν, διότι αὐτὰ ὅλα σάν ἐρευνηταί τῆς Ἀληθείας θά τὰ μεταχειρισθούμεν. Ὅτι ποιεῖ ὁ ΠΑΤΗΡ θά ποιῇ καί ὁ Υἱὸς καί εἶναι ἡ προτροπὴ τοῦ ΛΟΓΟΥ αὐτῆ. Κι' ὅπως εἶναι ἄνω εἶναι καί ἐντός ἡμῶν, ὄχι κάτω, δέν ὑπάρχει ἄνω καί κάτω παρά σάν ἀντιληπτές καταστάσεις, προσέξτε αὐτὴν τὴν λεπτομέρειαν.

Ἐπομένως ἓνας ἄνθρωπος πού ὀνομάζεται Μικρόκοσμος εἰς τίποτε δέν εἶναι διαφορετικὸς τοῦ Μακροκόσμου, ὅπως θά δοῦμεν φυσικὰ σέ πολύ πιό προχωρημένα μαθήματα.

Τώρα, ἔχομεν τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ πέραν ἐννοιῶν Χρόνου καί Χώρου. Μά εἶναι δυνατόν νά μὴ ὑπάρχη Χρόνος; Σκεφθῆτε. Ἔἵναι δυνατόν νά μὴ ὑπάρχη Χρόνος; Πῶς μιλοῦμεν πέραν Χρόνου καί Χώρου; Γιά μᾶς εἶναι ἀκατανόητον πού ἐμάθαμεν τὸ φαινόμενον τῆς Ζωῆς νά τὸ βλέπωμεν μέ μιάν ἀρχὴν καί ἓνα τέλος. Βλέπομεν τὸν κύκλον ἢ τοὺς κύκλους ἐκφράσεως τῶν φαινομένων τῆς Ζωῆς εἰς τὸ ζωϊκὸν καί φυτικὸν Βασίλειον, βλέπομεν τὴν γέννησιν αὐτοῦ τοῦ εἴδους τῶν κύκλων, πάντοτε ἀσάλευτων κύκλων Νόμων καί μετὰ ἓνα τέλος, ἀρχὴν καί ἓνα τέλος καί τὸ τέλος δημιουργεῖ πάλιν μιὰ ἀρχὴ ἢ πολλές ἄλλες ἀρχές μιᾶς ἄλλης καταστάσεως.

Λόγου χάριν, ἔχω ἓνα σπῆρον, αὐτὴ εἶναι μιὰ Ἀρχή, τὸ φυτεύω βλαστάνει, θά συμπληρωσῇ αὐτὸν πού θά βλαστήσῃ, δοθησῶν τῶν συνθηκῶν δηλαδὴ καί τὸν Νόμον τῶν πιθανοτήτων καί δυνατοτήτων, τὸν κύκλον του.

Ἔἵναι προκαθορισμένος αὐτὸς ὁ κύκλος ἐνός σπῆρου εὐκαλύπτου καί ἐνός σπῆρου σιναπιοῦ, πανόμοιοι καί οἱ δύο, σέ μέγεθος ἴσως καί σέ ἐμφάνισιν, ὥστόσο εἴπαμεν ἀσάλευτοι Νόμοι. Θά βλαστήσῃ ὁ σπῆρος τοῦ εὐκαλύπτου, θά γίνῃ ἓνας ὠραιότατος εὐκαλύπτος ἀναλόγως τῶν συνθηκῶν τοῦ τόπου πού θά βλαστήσῃ. Ὅμως οἱ σπῆροι πού θά μοῦ κάμη πού θά εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ ἴδιου τοῦ φαινομένου πού θά μοῦ δώσῃ ἀκριβῶς τὸν ἴδιον κύκλον ὑπάρξεως, δέν πρόκειται ν' ἀλλάξῃ τὸν κύκλον, κι' ἄν σπείρω σπῆρους εὐκαλύπτου, δέν θά βλαστήσῃ οὔτε τριανταφυλλιά οὔτε σινάπι, οὔτε κολοκύθια.

Ὅστε, κυτάζοντας καί μελετώντας τώρα μέσα στὴν Δημιουργίαν γύρω μας, μέσα στὴν φύσιν, ἓνα λουλλουδάκι πού βλαστάνει; τὴν ἐπομένην μέρα μοῦ κάμνει ἓνα ἀνθάκι, ὑπάρχουν τέτοια μικρά, μικροσκοπικά, γαλάζια λουλλουδάκια καί τὴν ἐπομένην μέρα διαλύεται, χάνεται, βλέπω αὐτὸν τὸν κύκλον ὑπάρξεως πού κάμνει καί τὸν σπῆρον τὸν ρίχνει καί διερρωτᾶσαι, πότε, πῶς. Καί μετὰ βλέπω γύρω μου τὸ φαινόμενον τῆς ζωῆς εἴπα, σὸ φυτικὸν βασίλειον σὸ ζωϊκὸ βασίλειον καί τὸν ἄνθρωπον. Καί βλέπω πάντοτε αὐτὸν τὸν κύκλον τὸν προκαθορισμένον, δηλαδὴ περικλεῖται ἡ Ζωὴ φαινόμενον τὴν Πανσοφίαν, τὴν Παντοδυναμίαν καί τὴν Παναγαθότητα. Αὐτὰ τὰ τρία, δέν μποροῦμεν ν' ἀντιληφθοῦμεν, μπορεῖ νά εἶναι Ἄπειρος οἱ ἐκφράσεις καί οἱ ὑποστάσεις τοῦ ΘΕΟΥ, ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ, ἀλλὰ ἔμεῖς σάν ἄνθρωποι μέ τὴν διάνοιαν πού διαθέτουμεν τώρα δέν μποροῦμεν ν' ἀντιληφθοῦμεν πέραν αὐτῶν τῶν τριῶν θά ἔλεγα χαρακτηριστικῶν τῆς Ζωῆς ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ, τὴν Πανσοφίαν, Παντοδυναμίαν καί Παναγαθότητα.

Καί γύρω ἀπ' αὐτέες τές καταστάσεις βλέπω ὅλους τοὺς Νόμους ἀσάλευτους Νόμους Λίτιες. Μά μόνον αὐτὸ. νά διαλογισθούμεν θά εἴμεθα ἀνόητοι νά μὴν παραδεχόμεθα τὴν ὑπαρ-

Ειν και τό εΐναι αΐτης της ΑΠΟΛΥΤΟΥ Διάνοϊας, 'Υπέρ Διάνοϊας. Οί λέξεις οποιες και αν εφεύρωμεν μεγάλες τόν μικραίνουν.

Τώρα, τί εΐναι ο Χώρος και τί εΐναι ο Χρόνος μέσα εις τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ; Χώρος, ΕΙΝΑΙ τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ. Τόν πρῶτον ΘΕΟΝ οί 'Αρχαῖοι ήμῶν "Ελληνες τόν εΐπαν Κρόνον. 'Ο Κρόνος εΐναι ο Χρόνος. "Ωστε ορθῶς τό ἀντελήφθησαν οί πρόγονοί μας. Τώρα χῶρος. 'Υπάρχει Χρόνος μέσα εις τήν Θεϊαν Αὐτάρκειαν; "Οπως τόν ἀντιλαμβάνωμεθα ἐμεῖς ὄχι. Σάν αἰώνιον παρόν ναί. "Ωστε μέσα στήν Θεϊαν Αὐτάρκειαν ή ἔννοια τοῦ Χρόνου δέν ὑπάρχει. ΕΙΝΑΙ, ὄχι ὑπάρχει, ο χῶρος ἀλλά μιά και δέν ὑπάρχει ο Χρόνος ἔκφρασις τοῦ φαινομένου της Ζωῆς ἄσχετον πῶς, Νοητός, Νοητικός, Ψυχικῆ; ὕλικῆ; εΐναι ἔκφρασις πού ὀπωσδήποτε ο ἑαυτός ο ἑσώτερος, ο ἑαυτός τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ χῶρος εΐναι ἀναγκαῖος μέ μιά κάποια ἔννοια τοῦ Χρόνου μιᾶς ἀρχῆς και ἐνός τέλους, ή μέσα σ'αὐτήν τήν ἔκφρασιν πού ἔχει μιάν ἀρχήν και ἕνα τέλος, ἀρχίζουν μέσα νά ὑπάρχουν καταστάσεις και ὑπάρξεις πού ἔχουν ἀρχήν και τέλος, συμπληρώνουν κύκλους, ἀπειρους κύκλους ὑπάρξεως, μέσα στούς οποιούς ο Χρόνος εΐναι πλέον ο νέος παράγων.

Πῶς δηλαδή; Αὐτήν τήν στιγμήν πού μπορῶ νά τήν μετρήσω ἐμέ τό ρολόϊ μου σάν ὦρα μέ τήν περιστροφήν της Γῆς γύρω ἀπό τόν "Ηλιο, αὐτή ή μέρα, αὐτή ή ὦρα, φυτευονται 15 σπόροι. Μέσα στόν ἴδιον αὐτόν Χρόνον πές ὠρισμένων ἐτῶν συμπληρώνουν ἀργά ή γρήγορα τόν κύκλον τους αὐτή ή κατάστασις της Ζωῆς. Βλαστάνουν, πιό ἀργά βλαστάνουν αὐτός πού ἀκούει στούς δικούς του νόμους ὑπουτάσεως, ἄλλος πιό γρήγορα, συμπληρώνουν τόν κύκλον δημιουργεῖ σπέρμα ξαναρχίζει τό φαινόμενο της Ζωῆς τοῦ κύκλου αὐτοῦ κάποιου ἄλλου σ'έναν μήνα, ἄλλος σ'ἕνα χρόνον, νά συμπληρωθῆ ο κύκλος, ἄλλος δέκα χρόνια, ὡστόσο ὅμως ξέρω ὅτι μέσα στήν περίοδον αὐτήν πού μετρῶ ὑπάρχει ή ἔννοια τοῦ Χρόνου και τήν μετρῶ αὐτήν τήν ἔννοια τοῦ Χρόνου ἀπό τήν περιστροφήν εΐπαμεν γύρω ἀπό τόν ἄξονά της της Γῆς και τήν περιστροφήν της γύρω ἀπό τόν "Ηλιον.

"Ωστε, ο τρόπος πού μετροῦμεν τόν Χρόνον εΐναι ὡς ἐκ τῶν γεγονότων και ἐνός σταθεροῦ σημείου πού ἔχομεν εφεύρει. "Ωστε αν δέν εΐχα αὐτήν τήν διαδοχήν της συμπληρώσεως τῶν κύκλων ὑπάρξεως τοῦ φαινομένου της Ζωῆς, ^{ὑπο}μύθεάδων, τέτοιοι κύκλοι, δημιουργήματα μέσα στήν φύσιν, μέσα στόν παχυλόν ὕλικόν κόσμον, δέν πηγάζω τώρα οὔτε στούς ψυχικούς οὔτε στούς Νοητικούς κόσμους πού εΐναι και ἀνεξάρτητοι αὐτοῦ τοῦ κόσμου, κόσμοι. Παίρνω τόν ὕλικόν κόσμον. 'Εάν κανένα φαινόμενο Ζωῆς δέν συνέβαινε, πῶς θά ἀντιλαμβανώμαστε τόν χρόνον; "Ωστε θά ἦταν ἰατι τό ἀσύλληπτον, ὡστόσο ο Χρόνος ΕΙΝΑΙ, ὄχι ὑπάρχει, σάν αἰώνιον παρόν. Δέν ὑπάρχει ἀρχή και κάποιο τέλος. Εΐναι τό αἰώνιον παρόν.

Τώρα ὅμως ἕνα βῆμα πιό πάνω. Τοῦτα ὅλα τά φαινόμενα της Ζωῆς, μυριάδες μυριάδων, φαινόμενα της Ζωῆς πού παίζουσι τό καθένα τόν ρόλον του, ὑπακούοντας εις τοῦς Νόμους της Θεϊας Πανσοφίας Παντοδυναμίας και Παναγαθότητος και τῶν ἀσαλεύτων Νόμων Αἰτιῶν, τά βλέπω αὐτά, δέν μπορῶ νά τ'ἀρνηθῶ, τά βλέπω, εΐπαμεν ἀπειρα τόν ἀριθμόν τά φαινόμενα της Ζωῆς μέσα στόν παχυλόν ὕλικόν μας κόσμον, μέσα στήν ἔννοια πού ἔχομεν προσδιορίσει τοῦ Χρόνου και της συμπτώσεως της ἐκφράσεως αὐτῶν τῶν φαινομένων. Πῶς μπορεῖ νά συμβαίνει τόσον ὠραία ή δημιουργία; Ἀσάλευτοι Νόμοι. Αὐτό θά πῆ ὅτι οί Νόμοι ΕΙΝΑΙ, εΐτε ἔχω τό φαινόμενο πού τοῦς προεκτείνει εΐτε δέν τό ἔχω. ΕΙΝΑΙ οί Νόμοι. Σ'αὐτό τό συμπέρασμα ἔφθασεν ο Θεῖος Πλάτων δια νά μᾶς μέσα στόν κόσμον τῶν 'Ιδεῶν.

'Αλλά τί εΐναι τώρα ο κόσμος τῶν 'Ιδεῶν; 'Ως "Ελληνες ἔχομεν διαβάσει τόσα πολλά δια τόν κόσμον τῶν 'Ιδεῶν, ἀκούμεν τόν κόσμον τῶν 'Ιδεῶν και αν σᾶς πῶ τώρα τί εΐναι ο κόσμος τῶν 'Ιδεῶν δέν ἔχετε 'Ιδέαν. Τί εΐναι αὐτός ο κόσμος; Τί εΐναι ο κόσμος τῶν 'Ιδεῶν;

'Ακριβῶς οί Νόμοι Αἰτίες τῶν προαναφερθέντων φαινομένων τῶν κύκλων της Ζωῆς μέσα στο αἰώνιον παρόν.

"Ωστε, ἔχω τόν Νόμον - 'Ιδέαν πάνω στήν ὀποία, πάνω στήν ἔννοια τοῦ Χρόνου μέσα εις τόν Χῶρον ἀρχίζει ἕνας, μυριάδες κύκλοι ὑπάρξεως ἐνός φαινομένου της Ζωῆς ἀλλά ἀνά πᾶσαν στιγμήν. Αὐτήν τήν στιγμήν πάνω στόν πλανήτην ξηραίνονται κάτω ἀπό βαθύ γῆρας εὐκάλυπτοι χιλιάδες και ἄλλοι τώρα βλαστάνουν και ἄλλοι εΐναι

μικροί, μεγάλοι, πιό μεγάλοι και πιό μεγάλοι. Κι' αν δω αυτό το είδος πάνω σ' ολόκληρον τον Πλανήτην θα δω ότι δεν μπορεί παρά να συμπληρωση τον κύκλον του υπακούοντας τον Νόμον. Δίτις του είδους του και θα το δω σ' όλα τα στάδια του, από την βλάστησιν μέχρι την αποξηρανσιν του δένδρου του μεγάλου, υπακούη εις την 'Ιδέαν του είδους του. Μά η ιδέα του είδους του για να μου τ' δ' ιδεί τωρα, σε μυριάδες εκφράσεων θα πη ότι είναι ασάλευτος Νόμος μιας τέτοιας Καταστάσεως πάνω στην όποιαν συμπληρώνεται μέσα στην έννοιαν του Χρόνου ο κύκλος της υπάρξεως ενός εκάστου απ' αυτά τα φαινόμενα της Ζωής μέσα εις τον Χώρον.

Κάθε σπόρου που θα βλαστήση θα μεγαλώση θ' ανθήση θα δώση σπέρμα και θα διαλυθῆ ἢ μορφή του και το ίδιο ισχύει για όλες τές ζωσες μορφές του φυτικού βασιλείου του ζωϊκού βασιλείου, μέσα στους βυθούς των θαλασσών, μέσα στα παρθένα δάση, παντού.

"Ωστε Νόμοι - Δίτις ασάλευτες που υπακούουν εις την 'Ιδέαν. "Ωστε, για μās 'Ιδέα είναι Νόμος Δίτις, Νόμος. - Δίτις, όμως, ἢ μορφή αυτών των μυριάδων υπάρξεων φαινομένων της ζωής. Ἡ μορφή είναι μέσα, θα ἔλεγα εις την 'Απόλυτην του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ φύσιν. Είναι σε ποιάν Κατάστασιν.

Νά δώσω ένα παράδειγμα. Σ' ένα ώρισμένον ὕψος το Ψυχος τώσων βαθμών όταν ἔχω ύδρατμούς και θ' ανέλθουν θα μου δώσουν κρυστάλλους πάντοτε το ίδιο σχῆμα αν τους δω κάτω από ένα μικροσκοπίον κι' αυτό ισχύει όχι μόνον για την Κύπρον αλλά σ' όλον τον κόσμον.

"Ωστε όταν ἔχω ύδρατμούς αυτό το ὕψος κι' αυτό τον βαθμό ὕψους θα ἔχω πάντοτε αυτό το σχῆμα. Και ἔχω μελετήση τα διάφορα ώρατα ώρατάτα σχήματα αυτών των κρυστάλλων των ύδρατμών.

"Ωστε αν δεν ἔχω τους ύδρατμούς ν' ανέλθουν σ' αυτό το ὕψος και ἔχω αυτόν τον βαθμόν του Ψυχους εκεί είναι ο Νόμος του σχήματος εκείνου ανεκδηλωτος διότι δεν ἔχω ύδρατμούς.

"Ετσι μέσα στο ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, ΕΙΝΑΙ, μέσα στο αἰώνιον παρόν, ότι ποτέ ἔχει γίνει και δεν υπάρχει τωρα, ότι γίνεται τωρα, κι' ότι μπορεί να γίνη στο μέλλον, δεν το ἔχομεν δεῖ ακόμη διότι δεν είναι οί συνθήκες τέτοιες.

"Ωστε ο κόσμος των 'Ιδεών που άφουρᾷ τον Πλανήτην μας είναι ένα ἐλαχιστώτατον μέρος του κόσμου των 'Ιδεών μέσα στο ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ.

"Ωστε ο κόσμος των 'Ιδεών Είναι μια πραγματικότης Νόμος - Δίτις μέσα θα ἔλεγα στοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ την Ἐπέρ Συνείδησιν; μά τί μπορεί ἢ λέξεις αυτή να μās κάμη να αντίληφθοῦμεν. Τί θα πη Ἐπέρ συνείδησις; Την Ἐπέρ αντίληψιν; Μά άλλοιμονοάφου ΕΙΝΑΙ ἢ Φύσις ΤΟΥ, άσφαλως υπάρχει και ἢ Ἄπόλυτος του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ. Ἐπέρ αντίληψις, κι' όταν λέγω Ἐπέρ αντίληψιν, έννοω, να γνωρίζη τα πάντα σε ότι γίνεται μέσα του μέσα στο αἰώνιον παρόν.

"Ωστε απ' αυτήν την Κατάστασιν ξεπηθοῦν τα σύμπαντα, κατ' αρχήν τα Σύμπαντα και μετά αἱ Ζωσες και μη μορφές μέσα στα Σύμπαντα, Νοητών, Νοητικῶν Ψυχικά και παχυλούς ὕλικούς κόσμους. Τωρα σας ἔρωτω. Ἐπάρχει εις τους άλλους Πλανήτες Ζωή; Μά άλλοιμονον αυτό το μέρος της σκόνης που ονομάζεται Γῆ ο Πλανήτης μέσα στον Χώρο στο Ἡλιακόν σύστημα στον Γαλαξία να είναι προικισμένον με το φαινόμενον της Ζωής του φαινομένου της Ζωής; Πόσες μορφές Ζωής, ἄπειρες τον αριθμόν και τον άνθρωπον. Ἐμεῖς ἔγνωρίσαμεν το φαινόμενον της Ζωής εις την ανάμειξιν από την φύσιν από την θείαν Πανοσοφίαν χώματος ὕδατος και την ἐνέργειαν της θερμότητος, θερμοκρασίαν, του πυρός, εις το να μου δῶτε ζωσες μορφές.

Πως αντίλαμβάνεσθε το φαινόμενον της Ζωής πέραν αυτών που ἔχουν πεῖ; Χῶμα - σάρκα, κόκκαλα - τα ὀρυκτά, όλα από το χῶμα και στο χῶμα αλλά, άλλο το φάρι άλλο το ζῶον, όλα τα ζῶα, άλλο ο άνθρωπος. Τα ὕλικά του Πλανήτη ναί. Ὁ πηλός είναι ο ίδιος πάντοτε, αλλά αυτός που πλάθη τον πηλό, τα χέρια που πλάθουν τον πηλόν δεν είναι τα ίδια πάντοτε και ότι δημιουργοῦν από τον πηλόν δεν είναι το ίδιο πάντοτε, προσέξετε την λεπτομέρειαν.

Καλά και ποῖοι είναι, τα χέρια που δημιουργοῦν αυτόν τον πηλόν και δημιουργοῦν ἐδῶ ζωήν μέσα στους βυθούς των ὕδατων, ζωήν πάνω στον Πλανήτην και τον Ἄνθρωπον. Την παχυλήν ὕλην την ξέραμεν, ἄτομα, κῆτταρα, που υπακούουν σε ασάλευτους Νόμους

τόν Νόμον τῆς σφαίρας, σφαιρικό εἶναι τό ἄτομο, σφαιρικός ὁ ἥλιος, καί ὅτι ὅποτε ἄλλο ὠρατο. Ἡ ὕλη εἶναι ἡ ἴδια. Ὅμως τό ὅτι δημιουργεῖται ἀπό τήν ὕλην δέν εἶναι πάντοτε τό ἴδιο καί εἶπαμεν τό χῶμα, ὁ πηλός εἶναι ὁ ἴδιος, ἀλλά τ' ἀντικείμενα πού γίνονται ἀπό τόν πηλόν εἶναι δημιούργημα χειρῶν καί νοός, ἔτσι καί μέσα στήν δημιου-
ργίαν. Τό χῶμα τό ξέριουμεν, Νοῦς στήν κατωτάτην του βαθμίδα κρυδαυμῶν πού ὀνομάζεται παχυλή ὕλη. Χεῖρες πού δημιουργοῦν ποῖες εἶναι; Οἱ τάξεις τῶν Ἀρχαγγέλων πού φύ-
σις τους εἶναι ἡ Θεία Παντοδυναμία, Πανσοφία καί Παναγαθότης. Εἶναι θεοί. Ἄν μελε-
τήσωμεν τά φαινόμενα εἶπα τῆς Ζωῆς γύρω μας ἀπό τόν βυθόν τῶν θαλασσῶν μέχρι τοῦ
ἄνθρώπου θά δῶ αὐτήν τήν Θεϊαν Πανσοφίαν Παντοδυναμίαν καί Παναγαθότητα, πού λέγω,
δέν εἶναι ἡ γνῶσις πού παίρνουν αὐτές οἱ θεῖες ὄντοτητες, οἱ Ἀρχαγγελικές τάξεις,
πού φυσικά σέ μελλοντικά μαθήματα θά γνωρίσωμεν καί τήν ἐργασίαν των καί τήν φύσιν
των καί τόν τρόπον προσεγγίσεώς τους καί συνεργασίας μαζί τους.

Ἄλλά ἔχω νά πῶ, οἱ Ἀρχαγγελικές αὐτές τάξεις, μερικές τῶν ὁποίων εἶναι
Κύριοι τῶν στοιχείων, δέν γνωρίζουν τές θεῖες αὐτές Ἰδέες καί μ' ἓνα θά ἔλεγα πρότυ-
πον, κτίζουν μέσα στόν Χρόνον καί τόν Χῶρον. Εἶναι ἡ φύσις των ὁ κόσμος τῶν Ἰδεῶν
καί ἡ Θεία Πανσοφία Παντοδυναμία καί Παναγαθότης. Δέν εἶναι Συφοί ἢ δέν παίρνουν
ἐμπειρίες ὅπως μερικές Θεοσοφιστικές πάλιν στοές πιστεύουν ὅτι καί οἱ Ἄγγελοι καί
οἱ Ἀρχάγγελοι ἐξελίσσονται ὡς ἐκ τῆς ἐργασίας πού κάμνουν μέσα στά Σύμπαντα, ἀνδῆ-
τον αὐτό. Λέγω, ὅτι εἶναι ἡ φύσις των καί ὅτι ἡ Θεία Πανσοφία, Παντοδυναμία καί Πα-
ναγαθότης εἶναι τά χαρακτηριστικά ὅχι μόνον τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, ἀλλά καί τῆς πολλα-
πλότητος τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, δηλαδή τῶν Θεϊῶν Μονάδων ἐκ τῶν ὁποίων προεκτείνονται
Θεία Βουλῆσει καί Εὐαρέσκεια μέσα στόν ἴδιον τόν ἑαυτόν τῆς Θείας Μονάδος ἢ τοῦ
ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, τό ἴδιον εἶναι οἱ αἰώνιες ἐκεῖνες ὄντοτητες, προσέξετε τήν φράσιν,
ὄντοτητες πού ὡς ἐκ τῆς φύσεως των τῆς Ἰδέας πού θά πάρουν γιά νά προεκταθοῦν μέ
τές ἔννοιες τοῦ Χρόνου καί τοῦ Χώρου; θά μοῦ δώσουν τόν ἄνθρωπον καί ὅτι ὅποτε ἄλλο
ὑπάρχει πάνω στοῦς Πλανῆτες.

Οἱ Ἀρχάγγελοι προεκτείνονται καί ἔχουν φύσιν τους νά δημιουργοῦν ὅτι νοιώ-
θουν ὡς φύσιν τους νά δημιουργοῦν. Εἶπα εἶναι ὄντοτητες καί οἱ ὄντοτητες αὐτές εἶναι
αἰώνιες, ποτέ δέν εἶχαν ἀρχήν, ποτέ δέν ἔχουν τέλος, κι' ὅπως εἶναι ὄντοτητες οἱ
θεῖες Μονάδες σάν Πολλαπλότης τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ἔτσι καί μέσα σέ μίαν Θεϊαν Μονάδα,
ὑπάρχει καί ἡ ἴδια Πολλαπλότης αὐτῶν τῶν Θεϊῶν ὄντοτήτων. Ποτέ δέν εἶχον ἀρχήν, ποτέ
δέν ἔχουν τέλος, εἶναι αἰώνιες ὄντοτητες.

Τώρα, αὐτές οἱ ὄντοτητες ὅτι εἶναι μέσα στήν Θεϊαν Μονάδα ἑαυτόν τους ἔχουν
φύσιν τους τήν Θεϊαν Πανσοφίαν - Παντοδυναμίαν καί Παναγαθότητα. Προεκτείνονται αὐ-
τές οἱ ὄντοτητες, κατέρχονται αὐτές οἱ ὄντοτητες καί Θεία Βουλῆσει καί Οἰκεία Βουλῆ-
σει. Ὅσες θά θέλουν νά πάρουν ἀπό μέσα τους πού εἶναι φύσις των εἶπα, ἡ Ἰδέα Ἄν-
θρωπος, ὁ Οὐράνιος Ἄνθρωπος, θά ἐνσαρκωθοῦν σάν Ἄνθρωποι. Ὅσοι δέν θά θελήσουν
ἔτσι θά ἐκφράσουν τήν Θεϊαν Πανσοφίαν Παντοδυναμίαν καί Παναγαθότητα μέσον ἄλλων
Ἰδεῶν, πάλιν ἐντός των.

Ἔστε, στές θεῖες αὐτές ὄντοτητες εἶναι ἡ Θεία Ἀυτάρκεια καί μέσα τους εἶναι
ὅλες οἱ Ἰδέες, εἶναι ζήτημα τοῦ πῶς θέλουν νά ἐκφράσουν τόν ἑαυτόν τους. Ἄν τόν
ἐκφράσουν Ἀγιοπνευματικά σάν Ἀρχαγγελικές τάξεις δέν θά ἐνσαρκωθοῦν σάν ἄνθρωπος,
ἄν θέλη μιά ἢ πολλές θεῖες ὄντοτητες τῆς ἴδιας Θείας Μονάδος νά ἐκφράσουν τόν ἑαυ-
τόν τους τυποχρονικά σάν ἄνθρωπον θά πάρουν μέσα τους τήν Ἰδέα ἄνθρωπον, τόν Οὐρά-
νιον Ἄνθρωπο καί μέσον αὐτοῦ θά γίνουν γένος.

Ἔστε ἔχω, τό γένος καί τό σύστημα. Ὁρθῶς τά θέτει ἡ Ἐκκλησία μας Ἀνθρώπων
τό Γένος καί Ἀγγέλων τό σύστημα".

Ἔστε, ἄν πάρουν τό σύστημα, ἔτσι ἔνοιωσαν, ἔτσι θέλησαν, δέν θά πάρουν σάν
ὄντοτητες παρ' ὅλον πού εἶναι ὄντοτητες τήν ἐμπειρίαν ἐκεῖνην πού ὀνομάζομεν ἑυτο-
επίγνωσιν, διότι αὐτή εἶναι χαρακτηριστικόν καθαρῶς τοῦ ΛΟΓΟΥ καί εἶναι Λογοῖκή
ἔκφρασις, θά πάρουν τήν Ἀπόλυτην Ὑπέρ συνείδησιν τήν Ἀγιοπνευματικήν καί θά εἶναι
συστήματα ἐκφράσεως δημιουργικά τῶν φαινομένων ὄλων τῆς ζωῆς ὅσα βλέπομεν γύρω μας
καί ὅσα δέν βλέπομεν γύρω μας, διότι, σᾶς λέγω ὅτι οἱ Ψυχικοί κόσμοι εἶναι ἐπίσης
πλήρεις κόσμοι, ὑπάρχουν ἐκεῖ πράγματα πού ποτέ δέν ὑπῆρξαν πάνω στόν παχυλόν ὑλικόν
κόσμον, ἀλλά δέν ὑπάρχει τίποτε πάνω στόν παχυλόν ὑλικόν κόσμον πού δέν ὑπάρχει

στον Ψυχικόν κόσμον.

Τό ἴδιο καί στούς Νοητικούς κόσμους. Ὑπάρχουν πράγματα πού δέν ὑπῆρξαν πάνω στην Γῆν ποτέ οὔτε καί μέσα στούς Ψυχικούς κόσμους. Ὡστόσο ὑπάρχουν μέσα στούς Νοητικούς κόσμους. Ἀλλά δέν ὑπάρχει λέγω, ποτέ κάτι πού ἔγινεν ἢ θά γίνῃ μέσα στούς παχυλοῦς ὑλικούς κόσμους, τοὺς Ψυχικούς πού νά μὴν ὑπάρχη εἰς τοὺς Νοητικούς κόσμους. Προσέξτε τὴν λεπτομέρειαν αὐτὴν.

Ὡστε τώρα βλέπω ἓνα κάτι ἀπὸ τὸ ὁποῖον κτίζονται τὰ Σύμπαντα καί αὐτὸ τὸ κάτι τὸ ὀνομάζω Νοῦ, εἶναι ἀναγκαῖον αὐτὸ τὸ κάτι, δέν εἶναι ἡ φύσις τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἡ Βούλησις τοῦ ΘΕΟΥ. Ἀλλά ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν του σάν χωρὸ προεκτείνει εἰς τὴν Θεῖαν ΤΟΥ Αὐτάρκειαν τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ, αὐτὸ τὸ κάτι πού ὀνομάζομεν Νοῦ Πρωταρχικὸ πῦρ, Ὑπὲρ φῶς, ἀνέσπερο φῶς τὸ εἶπεν ἡ Ἐκκλησία μας Νοῦν τὸν λέγομεν καί μοῦ κτίζει τοὺς Νοητοὺς κόσμους, τοὺς Νοητικούς κόσμους, τοὺς Ψυχικούς κόσμους, τοὺς παχυλοῦς ὑλικούς κόσμους, τὴν παχυλὴν ὕλην. Τοὺς κτίζει, ποῦτος ὅμως; Στὸ σημεῖο αὐτὸ θέλω νά προσέξετε.

Ποῖοι ἄλλοι παρά οἱ ὀντότητες οἱ Ἀρχαγγελικές, συστήματα τῶν φαινομένων τῆς Ζωῆς γιὰ νά ἐκφράσουν τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ τὴν Θεῖαν Εὐαρέσκεϊαν, καί οἱ ὀντότητες ἐκεῖνες πού ὀνομάζομεν Ἀνθρώπους πού θά μοῦ δημιουργήσουν τὸ γένος τῶν Ἀνθρώπων.

Λοιπὸν τώρα θ' ἀρχίσωμεν νά μελετοῦμεν, ἔχομεν βάσιν νά μελετοῦμεν τόσον, τὰ αὐστήματα πού περικλείουν τὴν Θεῖαν Πανσοφίαν Παντοδυναμίαν καί Παναγαθότητα, τὴν Ἀγιοπνευματικὴν πού περικλείει τὴν Ὑπὲρ συνειδήσιν καί ὅλους τοὺς βαθμοὺς συνειδήσεως καί τὸν Ἀνθρωπον. Ἐγώ, τώρα πού εἶναι ἄλλη ἔκφρασις, πού θά μοῦ δώσῃ ἓνα νέον φαινόμενον ἀνάλογον φυσικὰ μέ τὴν Ἀπόλυτην Αὐτοεπιγνωσιακὴν Ὑπὲρ Συνειδήσιν τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ, πού ὀνομάζω ΧΡΙΣΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ἢ Πανσυμπαντικὸν Λόγον, μία ἀκτινοβολία τοῦ ὁποῖου, πληρεστάτη φωτεινὴ μέσα εἰς τὴν Ἰδέαν Ἀνθρωπο ἦτο ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου ὁ ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ. Ἄν ἀκτινοβολοῦσε λίγο πλεονεξία μέσα του θά διέλυε τὴν προσωπικότητα ΙΗΣΟΥ καί ἴσως νά εἶναι ὁ μόνος ὁ ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ἐνανθρωπιστὴς μὴν τὸν πῶ ὁ τέλειος ἄνθρωπος πού ἄντεξε στοὺς κραδασμοὺς τοῦ Πανσυμπαντικοῦ ΛΟΓΟΥ καί ἔγινεν ἡ μεταμόρφωσις του. Ἄλλοι δέν ἄντεξαν, σάν ὁ Ἥλιος, διελύθησαν καί ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι ἐζήτησαν νά φθάσουν ὡς ἐκεῖ ἀλλὰ δέν ἦσαν ὁ ἴδιος ὁ ΛΟΓΟΣ, νά γιὰ τὴν ὁ ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, ΕἶΝΑΙ, ἡ πληρεστάτη ἀκτινοβολία τοῦ Πανσυμπαντικοῦ ΛΟΓΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Τώρα, ἔχομεν μιὰν πραγματικὴν θέσιν, φιλοσοφίας καί θρησκείας ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι, καί ὅπως εἶπα σὲ κάποιον ἀνώτερον Ἱερωμένον μπροστά στον ἀδελφόν Θεοδόσην, εἶναι μεγάλη τιμὴ γιὰ μᾶς καί πρέπει νά εἶμαστε περήφανοι γιὰ τὴν ἔχομεν γεννηθῆ Χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι, ἀλλὰ νά εἴμεθα Χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι, πρέπει νά εἶμαστε, νά μελετήσωμεν νά ξέρωμεν, γιὰ τὴν;

Ὡστε παίρνομεν τὴν θέσιν ἀπὸ τὴν θρησκευτικὴν πλευρὰν καί βλέπομεν ἀκριβῶς αὐτὴν τὴν μεγάλην ἀλήθειαν στὴν τελειότητά της ἔστω καί μέ αὐτὰ τὰ ψυχία τῆς Σοφίας ἢ τῆς Πανσοφίας πού μᾶς ἐπέμεινε μέσα στὴν Καινὴν Διαθήκην. Ἀλλὰ καί ἂν δέν ἔμεναν τίποτε ἀπ' αὐτὰ; Μόνον νά προσηλωθοῦμεν μέ ὅσον Νοῦν καί τὴν ἰδιότητες τοῦ Νοῦ μέσα στὴν δικὴν μας Αὐτοεπιγνωσιακὴν ὑπόστασιν καί νά προσηλωθοῦμεν εἰς τὴν ἔρευναν, τοῦ κάθε τί πού γίνεται μέσα στὰ Σύμπαντα, θά φθάσωμεν στὸ ἴδιο συμπέρασμα.

Τώρα, ποῖο εἶναι τὸ σοφόν; Νά προσηλωθοῦμεν εἰς τὴν Σοφίαν τοῦ Εὐαγγελίου, τῶν ἀληθειῶν πού εἶπεν ὁ ἴδιος ὁ ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ καί πού συμφωνοῦν πλήρως μέ ὅσα εἶπεν σὲ χαμηλότερον βαθμὸν, ἐκφράσεως τῆς Ἀληθείας ὁ Βούδας ἢ ἄλλοι μεγάλοι φωτισμένοι ἢ νά ἐρευνησωμεν ἑμεῖς οἱ ἴδιοι μέσον τοῦ ὀρθολογισμοῦ στὴν μελέτην τοῦ τί γίνεται αὐτὴν τὴν στιγμὴν μέσα μας, γύρω μας μέσα εἰς τὴν Δημιουργίαν.

Τώρα ἔχω δύο βιβλία. Τὸ ἓνα βιβλίον ὀνομάζεται Καινὴ Διαθήκη καί Συστήματα ἐρευνητῶν καί μελετητῶν τῆς Ἀληθείας καί ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευρὰν ἔχω ἓνα ἄλλο βιβλίον. Στὸ ἓν. ἔχουν γράφει τὴν ἀλήθειαν ὅσον μπόρεσαν νά τὴν ἀντιληφθοῦν οἱ ἄνθρωποι, εἰς τὸ ἄλλο, γράφει κάθε στιγμὴν ὁ ἴδιος ὁ ΘΕΟΣ, ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ.

Λοιπὸν, τώρα, ἔχω δύο βιβλία εἶπα. Τὰ ἱερά βιβλία τὰ ὁποῖα εἶπα ἔγραψαν Ἀνθρωποι, καί τὸ βιβλίον γύρω μου καί μέσα μου πού ἔγραψεν καί γράφει κάθε στιγμὴν ὁ ἴδιος ὁ ΘΕΟΣ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ, ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ, ὁ Πανσυμπαντικὸς ΛΟΓΟΣ πού εἶναι ὅχι μιὰ τοποχρονικὴ μορφή ἀλλὰ τὸ φῶς τὸ φωτίζον πάντα Ἀνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσ-

σμον και που έξω από τον υλικόν μου έαυτόν βλέπω γύρω μου, γράφει σαν φαινόμενα της Ζωής, τον έαυτόν του Ζωή τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ.

Μόνον λοιπόν τυφλοί τον Νοϋν δέν μορούν νά διαβάσουν μέσα σ'αυτόν τό βιβλίον τό Πάνσοφον βιβλίον.

Ήμεΐς σαν έρευνηταί της αλήθειας και τά δύο, και θά χαρήτε όταν θά δήτε, ότι τό ότι γράφει τό βιβλίον που έχουν γράψει οί "Άνθρωποι από τέσ αλήθειες που ο ίδιος ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ είχε πεΐ, προφέρει, θά τόβρήτε και μέσα στην φύσιν, μέσα στην Θεϊαν Πανσοφίαν, Παντοδυναμίαν και Παναγαθότητα.

Και, ίσως, νά μήν είναι μικροί λόγοι αυτοί που θά πω αυτήν την στιγμήν. Τό νά είναι ένας πραγματικός έρευνητής της αλήθειας είναι έξ ίσου μεγάλη τιμή, όσον νά είναι πραγματικός Χριστιανός Όρθόδοξος είναι έν και τό αυτό. Άλλά μιλώ για πραγματικόν έρευνητήν της Άληθειας και πραγματικόν Χριστιανόν Όρθόδοξον.

Φυσικά οί έρευνηταί της αλήθειας έχουν και τό Φως νά δοϋν τον δρόμον χρειάζεται η διάθεσις νά έρευνησουν οί ίδιοι την Άλήθειαν αυτήν. Έπιμένω, δέν θεωρώ ίκανοποιητικό ένας έρευνητής της αλήθειας γιατί πιστεύει σε μία προσωπικότητα άκόμα και του Γηϊνου του Διδασκάλου και γιατί τό ειπεν και μάς ειπεν τό γνωρίζει έμπειρικά νά τό δεχθούμεν. "Όχι. Πρέπει ο κάθε ένας νά γνωρίση ο ίδιος, ο Διδάσκαλος θά του χρησιμεύση σαν ύδηγός, ^{μόνον ύδηγός} τίποτε άλλο από ύδηγός, και τά λόγια του σαν προτροπές και φυσικά ύποδείξεις νά γνωρίση, ο ίδιος την αλήθειαν, τίποτε άλλο.

Έρώτησις: Έίπετε Διδάσκαλε ότι οί κόσμοι οί τοποχρονικοί έχουν μίαν άρχήν και φυσικά ένα τέλος.

Διδάσκαλος: Φυσικά και μετά ακολουθεί νέα άρχή. Δέν ύπηρεξε ποτέ έννοια χρόνου ή μέρος του ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ χώρου, που ότι γίνεται αυτήν την στιγμήν, δέν έγινε και δέν θά γίνεται. Πάνω στην ίδιαν Γη πέφτουν οί σπόροι, βλαστάνουν, πεθαίνει τό δένδρον ξαναπέφτουν πριν νά πεθάνη, ξαναβλαστάνουν και πάλιν και πάλιν και ύπακούουν εις τον Νόμον που θά έλέγαμεν κύκλον της Ζωής του είδους εκείνου. Η Γη είναι πάντοτε εκεί. Πάνω στο ίδιο χωμα πόσες μυριάδες του είδους εκείνου έχουν συμπληρώσει την ύπαρξιν τους, ενός σπόρου και θά συνεχίσουν. Όπως είναι ή Γη είναι τό Διάστημα. Δέν ύπάρχει μέρος του Διαστήματος που δέν θά διαδραματισθή και πάλιν και διαδραματίζεται και θά διαδραματίζεται τό ότι έχει τώρα ύπαρξιν στο μέρος εκείνο του χώρου που γνωρίζομεν σαν κόσμο μας.

Όστε, τό ότι έχει σημασίαν είναι ή Άρχή, τέλος, Άρχή, τέλος Άρχή τέλος, ενός κύκλου. Όμως ή Ίδέα έχει Άρχήν ή τέλος; Η Ίδέα Άνθρωπος έχει Άρχήν ή τέλος; Και είναι ή φύσις μας, είναι τό Κτήμα μας, σαν Ψυχών Αύτοεπιγνώσεων. Πρώτη Θεωσις είναι όταν δοϋμεν ότι ή Ίδέα Άνθρωπος είναι ήμεΐς. Ίσως νά μιλώ πολλά και μέ σταματά ο Διδάσκαλος τώρα, νά μή προχωρήσω.

Έρώτησις: Δηλαδή αυτό που ύποστηρίζουν οί Βουδισταί, ότι ο ΘΕΟΣ έκπνέει και δημιουργούνται οί κόσμοι, εισπνέει και άποσύρονται όλα μέσα Του;

Διδάσκαλος: Δέν μπορώ νά πω ότι είναι λανθασμένον, είναι κακή έκφρασις μιάς μεγάλης αλήθειας που μερικοί πιθανόν νά έχουν συλλάβη και δέν μορουν νά την έκφράσουν. Τί σημαίνει εισπνοή και έκπνοή. Εκτός έν την ποϋμεν. Έξοδον εις την Θεϊαν Αύτάρκειαν και έκφρασιν μέσα στην Θεϊαν Εύαρέσκειαν και πάλιν τό ίδιο και τό ίδιο.

Τό πρώτον που θά πρέπη ν'άντιληφθήτε πλήρως είναι την έννοιαν του αιώνιου παρόντος, για νά μπορήσετε ν'άντιληφθήτε τί είναι ή αντίληψις και ή έννοια, διότι πρόκειται περί έννοιών μόνον άκόμα εις τον παχυλόν υλικόν κόσμον. Τί είναι τό αιώνιον παρόν θά γνωρίσετε σαν φύσιν σας, φύσιν του έσωτέρου έαυτου σας, διότι δέν ύπάρχει κάτι που δέν ειθε έσεις. Έπαμεν ο Μικρόκοσμος και ο Μακρόκοσμος είναι ο ίδιος, αλλά ο άνθρωπος υλικός άνθρωπος, προσωπικότης Αύτοεπιγνώσις, είναι τόσον περιορισμένη τοποχρονικά ύπαρξις μέ τόσην στενήν αντίληψιν, δέν μπορεΐ άκόμα νά ύπερβή τέσ έννοιες, μόνον μέσον των έννοιών μπορεΐ ν'άντιληφθή, τίποτε άλλο. Άργότερα όμως όταν θά γνωρίσωμεν όπως ειπεν ο Άπόστολος Παϋλος, "Έν έσώπτρω" τότε θά δοϋμεν την αλήθειαν όχι σαν κάτι ξένον που θά μελετήσωμεν, αλλά σαν έαυτόν μας. Θα φθάσωμεν στην στιγμήν που θά ποϋμεν. "Έγώ είμι ή ύδός και ή Άλήθεια και ή Ζωή". Όπως ειπεν ΕΚΕΙ-

ΝΟΣ, "Ἄν ἘΓΩ ἀνέλθω ἑλκύσω πρὸς Ἐμαυτὸν πάντας".

Ἐρώτησις: Ὑπάρχουν Διακρίσεις εἰς τὲς ἐκδήλωσεις τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ τοῦ Βοῦδα;

Διδάσκαλος: Θὰ σᾶς πῶ τὴν διαφορὰν. Εἰς μὲν τοὺς προηγούμενους ἢ τελειώσεως ἐγίνετο μέσον τῶν ἑνσαρκώσεων σκαλοπάτι, σκαλοπάτι καὶ ἔφθασαν μέχρι τῆς Θεώσεως. Στὴν περίπτωσιν τοῦ ΙΗΣΟΥ, ἐδῶ ἀκριβῶς εἶναι ἡ βλασφημία μερικῶν Θεοσοφιστῶν καὶ ἀνοήτων, ποὺ εἶπαν ὅτι ὁ ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, ὑπῆρξεν ἡ ἑνσάρκωσις ἑνὸς κάποιου ἄλλου, ἐδῶ εἶναι ἡ βλακεία. Ὁ ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, ἦτο τὸ σῶμα ἐκεῖνο ποὺ ἐγεννήθη μέσον Ἀμώμου συλλήψεως. Νὰ γιατί ἄντεξε τὴν ἀκτινοβολίαν τοῦ Πανσυμπαντικοῦ ΛΟΓΟΥ. Δέν ἦτο ἡ φύσις τοῦ σώματος, τῶσον ὑλικῶς καὶ ἄλλων σωματίων σάν τὴν δικὴν μας.

Ἐρώτησις: Ἀμώμες συλλήψεις δέν ὑπῆρξαν ἄλλες;

Διδάσκαλος: Ὑπῆρξαν σὲ κατώτερο βαθμὸ ἐντάσεως. Ἀσφαλῶς ὑπῆρξαν, τοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ τοῦ ἐξαδέλφου σου, Ἰσως καὶ τοῦ Ἡλία, τῆς Παναγίας. Νὰ ἄλλὰ βλέπεις αὐτοὶ δέν ἦσαν ὑντότητα καθαρῶς ἀνθρώπινες, ἦσαν Ἀρχαγγελικές. Φυσικά γι' αὐτὰ θὰ μιλήσωμεν μιὰ ἄλλη φοράν γιατί εἶναι μεγάλα θέματα.

Γύμνασμα.

Ἡ ἔκφρασις ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ ποὺ ὀνομάζεται ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ καὶ δίδει εἰς τὸν Ἄνθρωπον, ποὺ εἶναι τὸ Φῶς τὸ Φωτίζον πάντα Ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον τὴν ἀντίληψιν ἄλλὰ καὶ ἰκανότητα μορφοποιήσεως καὶ χρήσεως αὐτῆς τῆς ὑπερουσίας ποὺ ὀνομάζομεν Νοῦ. Ἐχει τὴν δύναμιν νὰ τὴν μορφοποιῇ σὲ Νοητικὰ εἶδωλα. Τὰ Συστήματα τῶν Ἀρχαγγέλων αὐτὰ τὰ εἶδωλα τὰ πλάθουν ἀκόμα καὶ μέ παχυλὴν ὕλην καὶ δημιουργοῦν τὰ Σύμπαντά. Ὁ Ἄνθρωπος εἶπαμεν ἔχει χάσει τώρα τὴν λεγομένην δημιουργικὴν σκέψιν, δέν ξέρει νὰ συγκεντρωθῇ πλήρως καὶ νὰ ἐκφράσῃ τὸν ἑαυτὸν του σάν Βούλησιν.

Ὁ ἐρευνητὴς τῆς ἀληθείας ἀρχίζει ὅμως νὰ ἐπιστρέφῃ. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν εὐρισκόμεθα σὲ μιαν κατάστασιν χαλαρώσεως τελείας χαλαρώσεως δέν σκεπτόμεθα τίποτε, δηλαδὴ δέν φέρομεν πρὸ τοῦ Νοητικοῦ μας ὀφθαλμοῦ κανένα Νοητικὸν εἶδωλον, δέν ἀνασύρωμεν ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ἑαυτοῦ μας ποῦ ὀνομάζεται ὑποσυνείδητο, τίποτε, εἰς τὴν χαλαρὴν κατάστασιν ποὺ εὐρισκόμεθα σήμερα. Σ' αὐτὴν τὴν κατάστασιν θέλω νὰ μείνετε λίγο ὄχι γιὰ νὰ ἀνασύρωμεν ἀλλὰ νὰ δημιουργοῦμεν τώρα τέτοια Νοητικὰ εἶδωλα.

Δέτε τώρα, χῶρίς νὰ ταραξέτε τὸ ὑλικὸ σας χέρι πῶς μπροστά σας ὑπάρχει ἕνα ἄλλο δικὸ σας χέρι, ὀλόλευκο φωτεινὸ χέρι. Κυτάξετε αὐτὸ τὸ χέρι, κινήστε το, ἐδῶ, ἐκεῖ, μέσα, ἔξω, καὶ προσπαθήστε νὰ τὸ περιεργασθῆτε καὶ νὰ τὸ δημιουργήσετε τῶσον τέλειον ὅσον τέλειον εἶναι τὸ ὑλικὸν σας χέρι. Εἶναι τὸ χέρι τὸ ὅποῖον πρέπει νὰ δημιουργήσωμεν γιὰ νὰ μπορούμεν νὰ δημιουργοῦμεν μέ αὐτὸ καὶ κάτι ἄλλο, γιὰ νὰ μεταφέρωμεν τὴν λεγομένην ζωϊκότητα - αἰθερικότητα σ' ὄλους τοὺς βαθμοὺς κραδασμῶν τῆς, ὅσοι θὰ ὀνομασθῆτε καλοὶ Ψυχοθεραπευταὶ αὔριον.

Δέτε αὐτὸ τὸ χέρι μπροστά σας, πῶς τὸ ἔχετε σηκώσει μπροστά σας, περίπου ἕνα πῶδι μπροστά ἀπὸ τὸ πρόσωπό σας ἀπέναντι ἀπὸ τὸ πρόσωπό σας, δέτε το φωτεινὸ, ὀλόλευκο, πραγματικὸ. Μπορεῖτε νὰ τὸ ἴητε πραγματικὸ καὶ ν' ἀκτινοβολῇ Φῶς, καλὸ εἶναι αὐτὸ, δέτε το νὰ ἔχη τρίχες φλέβες, ὀστά νύχια, ἀκριβῶς ὅπως τὸ ὑλικὸ σας χέρι. Τώρα κλεῖστε το κάμετέ το γροθιά, δέτε το, ἀνοίξετέ το, κυτάξετέ το καλὰ τὸ περιστρέφομεν νὰ δοῦμεν μέσα τὴν παλάμην.

Δέτε τὴν παλάμην μέ τὲς ρυτίδες τῆς, τὰ δάκτυλα. Σταματήστε δέν μου τὸ κάμετε καλὰ. Δέτε το καλὰ τὸ χέρι σας δάκτυλα φλέβες νύχια νεῦρα, γυρῖστε το μέσα τώρα δέτε τὴν παλάμην, τὰ πέντε δάκτυλα, τὸν καρπὸ.

Τώρα κλεῖστε τὰ μάτια καὶ ξανασηματίστε μου τὸ ὄχι μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ πραγματικὸ σας χέρι, φωτεινὸ λευκὸ τώρα, ποὺ ν' ἀκτινοβολῇ φῶς, δέτε τὸ χέρι σας, ὅσον μπορεῖτε πιὸ λεπτομερῶς τὸ δέρμα, νὰ τὸ νοιώσετε στερεὸν ὄχι ἀεριώδες ἢ αἰθερινόν.

Δέτε το στερεόν, κυτάξετέ το ἕνα ἕνα δάκτυλον, κουνᾶτε ἕνα ἕνα δάκτυλον τοῦ χερμοῦ μέ τὴν σκέψιν σας.

Τώρα στρέψετε το καὶ δέτε μέσα τὴν παλάμην. Ξαναγυρῖστε το καὶ δέστε το.

Αὐτὸ τὸ γύμνασμα πρέπει νὰ τὸ κάμνετε συχνά, τουλάχιστον ἐπὶ πέντε λεπτά καὶ ἀργότερα περισσότερο. Τώρα ποὺ τὸ βάλετε αὐτὸ τὸ χέρι ποῦ ἐδημιουργήσατε. Ἐχει μαζευτεῖ μέσα στὸ ὑλικὸ σας χέρι, ὅμως ἐγὼ θέλω νὰ τὸ βάλετε ἐνσυνείδητα μέσα στὸ χέρι σας. Καὶ θὰ θέλετε μετὰ, ὅταν τὸ ὑλικὸ σας χέρι θὰ περικλείει αὐτὸ τὸ αἰθερικὸ χέρι, μόνον μέ τὸ νὰ ἀγκίσσετε θὰ μεταφέρετε αἰθερικότητα τῶσον ἀπὸ μέσα σας καὶ ἀπὸ

Ἐξω ἅμα θέλετε πρὸς τὸ πάσχον μέρος ἑνὸς ἀνθρώπου ἀρρώστου. Σὰς λέγω αὐτὸ τὸ χέρι πού δέν εἶναι στήν πραγματικότητα δικό σας ἀλλά σὰς δίδεται, μπορεῖ νά κάμη ὅτιδήποτε νοουμένου ὅτι εἶναι σύμφωνα μέ τήν Θεϊαν Θέλησιν. Μπορεῖ νά ἀγκι-
σετε καί ὄγκοι νά ἀφυλοποιηθοῦν.

"Στῶμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΩ πάντοτε!".